

*ἀποπλάγιν-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀποπλαγκέσ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποπλάγιν κ' ἔσω.
Ἐκ τῶν ἐκεῖ πλησίον μερῶν.

*ἀποπλάγιν-κι ἄνω ἐπίρρ. ἀποπλαγκιάν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποπλάγιν κι ἄνω.
Ἀπὸ τὰ παραπέρα μέρη καὶ ἄνω.

ἀποπλάκι τό, ἀμάρτ. ἀπουπλάκ' Λήμν. Σαμοθρ. πουπλάκ' Ἰμβρ. 'πουπλάτ' Λέσβ. ἀπόπλακον Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. πλάκα.

1) Πληθ., πλάκες περιθέουσιν τὴν ἄκραν τῆς διὰ χρώματος κεκαλυμμένης στέγης πρὸς συγκράτησιν αὐτοῦ Λέσβ. 2) Ὑπόλοιπον πλακὸς σάπωνος Θεσσ. (Ζαγορ.) Ἰμβρ. Λήμν. Σαμοθρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπολειφάδι 1.

ἀπόπλασι ἦ, Κάμπ. Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. πλάσι.

Ὀλίγον ἄλευρον χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὴν πλάσιν τῶν ἄρτων.

ἀποπλάσμιν τό, Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. πλάσμα.

Τὸ ἐπὶ τοῦ πτύου ἐπιπασσόμενον ἄλευρον πρὸς εἰσδοχὴν τοῦ ἄρτου καὶ ἀπόθεσιν αὐτοῦ ἐν τῇ κλιβάνῳ.

ἀπόπλεγμαν τό, Πόντ. (Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπλέκω.

Ἡ περάτωσις τοῦ πλέγματος. Συνών. ἀποπλεγμός.

ἀποπλεγμός ὁ, ἀμάρτ. ἀποδλεμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπλέκω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀπόπλεγμαν, ὁ ἰδ.: 'Σ τὸν ἀποδλεμὸ ποῦ θὰ δλέξης τὴ βρακοζώνη νὰ ῥθῃς γιὰ νὰ σοῦ πῶ.

ἀποπλέκω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Χαλδ.) ἀποπλέγω Πελοπν. (Μάν.) ἀποπλέγου Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) ἀπουπλέγου Μακεδ. ἀποπ-πλέω Κάμπ. Τήλ. ἀποδλέκω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποπλέκω. Ὁ τύπ. ἀποδλέκω ἐκ τοῦ δλέκω παρὰ τὸ πλέκω, καθὰ μπολεμῶ παρὰ τὸ πολεμῶ. Ὁ τύπ. ἀποπ-πλέω ἐκ τοῦ ἀποπλέγω μετ' ἐκπτώσιν τοῦ γ.

1) Διαλύω τὸ πεπλεγμένον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.): 'Ἐπέπλεξα τὴν κάλτσαν Τραπ. 2) Τελειώνω τὸ πλέξιμον, φέρω εἰς πέρας τὸ πλεκόμενον πολλαχ.: 'Ἐπόδλεξές τα τὰ μαλλιά σου ἢ ἀκόμα; — Κοδεύγω νὰ τ' ἀποδλέξω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Ἄσμ.

Κόρη γαιτάνι ἐπλεκε χρόνους καὶ πέντε μῆνες, πλέκει το κι ἀποπλέκει το ἡ κόρη τὸ γαιτάνι, μέσα 'πλεκε τὸν οὐρανό, τ' ἄστρη καὶ τὸ φεγάρι Κρήτ.

Γαιτάνι πλέκω καὶ δὲν ἀδειάζω,
οὖν ἀποπλέξω, σὲ κουβεντιάξω

Ἡπ.

Καὶ 'π-πλέει κι ἀποπ-πλέει το τοῦ φίλου της τὸ βίει
κι ὁ φίλος της τὸ τζώστηκε 'ς τὸν φόρον ἑκατέη
(βίει = δίδει, ἑκατέη = ἑκατέβη) Κάμπ.

ἀποπλένω σύνηθ. ἀπουπλένου βόρ. ἰδιώμ. 'ποπλένου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) Σκῆρ. ἀποπλύνω Θήρ. Θράκ. Κρήτ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀποπλύν-νω Σύμ. ἀπουπλύνον Θράκ. (Αἰν.) κ.ά.
Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποπλύνω,

1) Πλύνων καθαρίζω τι, ἀποβάλλω τοὺς ρύπους διὰ πλύσεως Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Σύμ. κ.ά.: 'Αποπλύνω τὰ θευῶ Οἶν. 'Ἐπέπλυνε τὸ μωρὸ Ὁφ. Οἱ Τοῦρτο' ἀποπλύσκουντανε (πλύνονται εἰς τὸν περὶ τὰ σκέλη τόπον) αὐτόθ. Μέσ. ἀποπλύσκονμαι (πλύνω προχείρως τὸ ἔνδυμά μου ὅπου ἐρρυπάνθη) Πόντ. (Ὁφ.) || Παροιμ. Ὁ σύντεκνος ἐπέθανε, τὸ μῦρος ἐποπλύτη (ὅτι ἢ ἐκ τῆς ἀναδοχῆς βαπτιζομένου συγγένεια ἐκλείπει μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀναδόχου, γενικώτερον δὲ ἐπὶ προσωρινῶν δεσμῶν συγγενείας) Σύμ. 2) Τελειώνω τὴν πλύσιν, παύω νὰ πλύνω σύνηθ.: Τ' ἀπόπλυνε τὰ ροῦχα πολλαχ. Σὰν ἀπουπλυνθοῦκαν, ἦσαν 'ς τ' γραιὰ τοῖ γυροῖβαν τὸν ἄλλον (ἐκ παραμυθ.) Λέσβ. || Ἄσμ.

Κόρη, ἐπλυνες κι ἀπόπλυνες κι ἀκόμα δὲν διαγείρεις;

Παξ.

Κόρη μου, τί κρυφομιλᾷς μ' αὐτὸν τὸν κυνηγιᾶρι;
ἂν ἐπλυνες κι ἀπόπλυνες 'ς τὸ σπῖτι νὰ γυρίσης

Πελοπν.

ἀποπλεξανιάζω Κρήτ. ἀποδλεξανιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. πλεξανιάζω.

Τελειώνω τὸ πλεξάνισμα, τὴν σύνδεσιν κρομμύων ἢ σκοροδῶν εἰς ὄρμαθους ἔνθ' ἄν.: 'Ἐποδλεξανιάσες τα ὅλα δὲ σκόρδα; Ἀπύρανθ.

ἀποπλεξανιασμός ὁ, ἀμάρτ. ἀποδλεξανιασμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπλεξανιάζω.

Περάτωσις τῆς συνδέσεως εἰς ὄρμαθον κρομμύων ἢ σκοροδῶν: 'Αποδλεξανιασμοῦ δ' ἀποδλεξανιασμοῦ δὲν εἶχανε καὶ 'φτὰ δὲ κατακαμένα κρομμύδια!

ἀποπλέξιμο τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀποπλέξιμον Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπλέκω.

1) Διάλυσις τοῦ πεπλεγμένου Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ξέπλεγμα. 2) Ἀποπεράτωσις τοῦ πλεκομένου Πελοπν. (Μάν.): Βαρέθηκα νὰ πλέκω τοῦτες τοῖς σκάρτσες καὶ δὲ λέπω τὴν ὥρα νὰ φτιάσω 'ς τ' ἀποπλέξιμο.

ἀποπλέρωμα τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπλερώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀπότισις ὀφειλομένων: 'Σ τ' ἀποπλέρωμα θὰ σοῦ χαρίσω κάτι. Συνών. ἀποπλερωμή.

ἀποπλερωμή ἦ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπλερώνω.

Ἀποπλέρωμα, ὁ ἰδ.

ἀποπλερώνω σύνηθ. ἀποπληρώνω σύνηθ. ἀπουπληρώνον βόρ. ἰδιώμ. ἀποπλερούκον Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποπληρῶ.

Τελειώνω τὸ πλέρωμα, τὴν ἀπότισιν τῶν ὀφειλομένων ἔνθ' ἄν.: Εἶδα κ' ἔπαθα ν' ἀποπλερώσω τὸ χρέος μου σύνηθ. || Παροιμ.

Ὁπ' ἔκαμε τὸ 'μπόρεσε | τὸν κόσμον ἀποπλέρωσε

(ὁ πράξας ὅ,τι καλὸν ἠδυνήθη ἀπέτισε τὸ πρὸς τὴν κοινωनीαν χρέος του) Λευκ. || Ἄσμ.

Πᾶρ' ἔνα γλυκοφίλημα γιὰ νὰ σ' ἀποπληρώσω

ἀγν. τόπ.

ἀπόπλεχτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπόδλεχτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀποπλεχτός < ἀποπλέκω τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος ἔννοιαν στερητικὴν διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α,

